

MINI-PUTTER

Europas små stater 1:6

En række af verdens mindste lande og stater har hjemme på det europæiske fastland. Men beskeden størrelse er ikke nødvendigvis ensbetydende med små oplevelser, beretter Simon Staun, der har besøgt seks miniputter på seks dage.

29. april - Vatikanet
6. maj - Monaco
13. maj - San Marino
20. maj - Liechtenstein
27. maj - Andorra
3. juni - Luxembourg

Schweizergarden hænger uløseligt sammen med Vatikanet. I mere end 500 år har de udlejede soldater vogtet over verdens mindste stat.

Det vrirler med nonner fra alverdens lande ved Vatikanet. På en halv time så vi både klynger af filippinere, centralafrikanere og peruvianere.

Verdens mindste stat

Vatikanstaten er en bystat i Rom, Italien. Det romersk-katolske kirkeoverhoved, paven, residerer her, og den lille stat er sæde for den katolske kirkes administrationsapparat. Staten opnåede uafhængighed fra kongeriget Italien 11. februar 1929. **Den er også verdens mindste** suveræne stat med sine 44,2 hektar - og en af Europas sidste stater, der ikke har indført demokrati. **Området blev i oldtiden** kaldt Ager Vaticanus. Det kan måske stamme fra det latinske vaticinium, der betyder "varsel", under henvisning til, at der lå et tempel på enen, hvortil der var knyttet nogle profeter, vates. **Vatikanmuseet, Musei Vaticani**, fejrede 500-års jubilæum i 2006. Det har cirka fem millioner

gæster om året, hvilket er lidt under 14.000 dagligt. **Hvis man vil undgå køen** ind til Vatikanmuseet, kan man booke sin billet på forhånd på museets hjemmeside. **Der er 54 gallerier** eller sale i alt, hvis Det Sixtinske Kapel tælles med. **Andre udvalgte seværdigheder på museet:** Leonardo da Vincis portræt af St. Jerome, malerier af Angelico, Caravaggio, Giotto, Raphael, Nicolas Poussin og Titian, en række af verdens mest berømte skulpturer, gravsten, inskriptioner, sarkofager og freskoer. Topologisk galleri med kort over hele Italien malet på væggene af Ignazio Danti fra Perugia. **Læs mere på:** mv.vatican.va.

Vadeferie i Vatikanet

Besøg aldrig pavens domicil på en gratisdag. Man ender med at stå lige så meget i kø indenfor på Vatikanmuseet som udenfor

Det kan nogle gange vise sig at blive rigtig dyrt at være nærig. I hvert fald hvis man måler tid i penge. Selv om man kunne spare indgangsbilletten på 15 euro eller lidt over 100 kroner, retfærdiggør det slet ikke at tilbringe tre timer i kø allerede inden, man kommer ind på Vatikanmuseet. Det vidste min kone og jeg naturligvis ikke, da vi stillede os i kø den sidste søndag i måneden allerede klokken otte om morgenen for at være i god tid. Den idé skulle det vise sig, at et sted mellem 5000 og 10.000 allerede havde fået. For der, hvor vi hoppede ind bagest i køen, var der små to kilometer op til indgangen.

Slutspurt med en time igen

Den første time rykker køen ikke en centimeter af den simple grund, at der først bliver lukket gæster ind fra klokken ni. Jeg lister mig af og til ud af køen for at se, hvor langt den strækker sig bag os. Jeg går ned til nærmeste hjørne, hvorfra man kan se helt ned til Peterspladsen. Køen fortsætter længere, end jeg kan se med det blotte øje.

Tilbage i folden begynder det endelig at rykke lidt fremad. Men det går uendeligt langsomt, især nu da solen begynder at bage ned fra en skyfri himmel. Klokken er hurtigt 10, og vi er ikke engang i nær-

Man skal se sig for, når man standser for at fotografere i de endeløse 53 gallerier, før man ender i Det Sixtinske Kapel.

heden af "opbløvsstrækningen", som vi har fundet på et kort i guidebogen.

Vi står på en af de allerlængste langsider, der er 300-400 meter lang og så uoverskueligt proppet, at mange både

foran og bag os forlader køen for ikke at vende tilbage.

Efter knap tre timer har vi dog ikke i sinde at give fortabt. Blandt andet fordi vi skal rejse hjem dagen efter, men også for-

di vi agter at gennemføre denne prøvelse for de hellige gemakker.

Vatikanmuseet lukker allerede klokken 12.30 på de gratis søndage, så vi har ikke alverdens tid at løbe på. Nervositeten begynder at blive massiv, da vi runder hjørnet og kan øjne målet 150 meter længere fremme. Slutspurten sættes ind, og en time før lukketid går vi endelig gennem metaldetektorerne, sikkerhedskontrollen og får afleveret rygsækken, der ikke må komme med ind.

Som slagtekvæg

Vi burde have sagt os selv, at alle dem foran os i køen ikke ville fordufte ud i det blå, når vi trådte indenfor. Alligevel chokerer det os, hvor tæt pakket de ufatteligt lange gange er. Der er vitterlig tale om en turistmotorvej, hvor man ikke skal stoppe op for at tage billeder, medmindre man har orienteret sig bagud for at undgå kollision.

Man kan ikke se skoven for bare træer, som det siges. Jeg ville også mene, at man ikke kan se Vatikanmuseet for bare turister. Det er dog svært at kritisere andre

turister, når man selv er én af dem. Men det spolerer i den grad oplevelsen, at man på intet tidspunkt kan tage sig tid til at betragte et kunstværk, et overdådigt udsmykket loft, de gigantiske malerier eller møblerne, hvoraf flere må have krævet små skove at bygge.

Drister man sig alligevel til at sætte bremsen i og nærstudere én af de millioner af kunstgenstande, risikerer man at blive løbet over ende. Helt slemt bliver

det, da vi nærmer os hjertet, Det Sixtinske Kapel, der er det sidste af de 54 såkaldte gallerier.

Her står der udkommanderet vagter, der ud over at tysse på folk nærmest vifter dem videre som kvæg på vej ind i folden. Med alvorlige og nærmest truende miner. Og vi ser ingen grund til ikke at adlyde deres ordre.

Overså Det Sixtinske Kapel

Et af de 10 bud lyder, at man ikke må lyve i Guds navn. Derfor må jeg krybe til korset og indrømme, at jeg først indser, jeg har været i Det Sixtinske Kapel, da jeg finder mig i en smal korridor på den anden side.

Det er nærmest som til en koncert eller fodboldkamp med alt for mange mennesker på alt for lidt plads, hvor man bliver båret med af mængden uden at kunne gøre fra eller til.

Michelangelos verdensberømte loftsudsmykning, der har 500-års fødselsdag i 2014, var ellers noget af det, jeg havde glædet mig mest til at opleve. Det må jeg gøre en anden gang, hvor jeg gladeligt betaler 15 euro for at undgå denne folkevandring, som selv Moses ville have haft svært ved at lede gennem både ørken og hav.

Jeg kan dog glæde mig over, at jeg var med til at sætte en rekord. For i 2011 blev museet besøgt af over fem millioner gæster. Det er knap 14.000 om dagen i snit. Og markant flere på gratisdagene. Amen.

20.000 gæster til kaffe

Da vi helt omtumlede vælter ud i det skarpe middagslys, er masserne forsvundet. Ikke ud i det blå, men til de hundredvis af restauranter i de nærliggende gader, der sørger for en modvægt til den åndelige føde, vi har jappet i os.

Vi traver rundt en times tid og betragter de lojerligt udklædte pavelige schweizergarder, der kunne være reklamestandere for gardinforretninger i det, der må være den grimteste uniform i dette årtusind.

De er dog oplagte som fotoofre ligesom de talrige nonner, munke og præster, der slentrer hen over Peterspladsen.

Ærkebiskopper, kardinaler og ikke mindst pave Benedikt 16. ser vi ikke skygen af, da han er på besøg i hjemlandet Tyskland. Men hvem ville ikke rejse væk, hvis der på en søndag formiddag kom mere end 20.000 besøgende i ens hjem? Selv ikke Guds højre hånd har så meget Gevalia-kaffe stående under kuplen.

Af Simon Staun, sim@fyens.dk